

א 015264/01		בית משפט השלום חיפה	
תאריך: 16/10/2005		כב' השופטת ת. נאות-פרי	
בתגובה		בפני:	

בעניין: בלס יצחק
 ע"י ב"כ עו"ד פיראס עאזם
 התובע

- נ ג ד -

זורנשטיין משה
 ע"י ב"כ עו"ד אייל שויקה
 הנתבע

מיני-רציו:

* נזיקין – עוולות – לשון הרע

קללות וגידופים האם מהווים פרסום לשון הרע?

תביעה מכח חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן - "החוק") המתייחסת לגידופים שהשמיע, פעיל של מפלגת הליכוד כלפי רעהו – במהלך שני כנסים של המפלגה.

בית-משפט השלום קיבל את התביעה ופסק:

גרסתו העובדתית של התובע הוכחה. הדברים שנאמרו על ידי הנתבע מהווים "לשון הרע". שכן, השמעת גידופים שכאלו במסגרת אותם כינוסי מפלגה יכולה היתה להשפיל אותו ולבזות אותו בעיני הנוכחים (בהתאם לסעיפים קטנים (1) ו-(2) של הגדרת "לשון הרע" בחוק. ההתפרצות של הנתבע כלפי התובע יכולה היתה אף לפגוע בהמשך פעילותו הציבורית, ויתכן שניתן לראות פעילות שכזו כחלק מעיסוקו – בגדר סעיף קטן (3) של ההגדרה הנ"ל), יוזכר שאין צורך להוכיח פגיעה שכזו בפועל). לתובע, כמו לכל פעיל ציבורי/מפלגתי, חשובה דעתם והערכתם של שאר הפעילים, הזוטרים כמו גם הבכירים, וכל פעיל משקיע מאמץ רב לצורך טיפוח שמו הטוב ושמירה עליו, בקרב אותו קהל. בית המשפט אינו מקבל את טענת הגנה לפיה ביטויים מעין אלו נפוצים בפעילויות פוליטיות. שכן, פעילים שכאלו, אמורים להוות אות ומופת לציבור, הם לא יכולים לראות עצמם פטורים מכללי נימוס אלמנטריים והם לא יכולים לנהוג באגרסיביות כלפי עמיתים בכנסים, תוך נסיון לחסות תחת הטענה – "אבל כולם עושים כך". כמו כן, לא עומדת לנתבע ההגנה שבסעיף 15 (4) לחוק, קרי, "הגנת תום לב" שכן, גם אם אכן נקודת המוצא הינה שהתובע מחזיק בתפקיד "ציבורי" או "בקשר לעניין ציבורי" – הרי שביטויים כגון "יא מלוכלך", "ו-יא אפס" אינם יכולים להיות "הבעת דעה" על התנהגותו של התובע.

פסק דין

בפני תביעה מכח חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה - 1965 (להלן - "החוק") המתייחסת לגידופים שהשמיע, כפי הנטען, פעיל של מפלגת הליכוד כלפי רעהו – במהלך שני כנסים של המפלגה.

רקע-

1. התובע, מר יצחק בלס (להלן – "התובע"), הינו פעיל בשורות מפלגת הליכוד וממלא תפקידים ציבוריים רבים, בחלקם פוליטיים ובחלקם אחרים.
2. הנתבע, מר משה זורנשטיין (להלן – "הנתבע"), אף הוא פעיל ותיק במפלגת הליכוד.

תמצית טענות הצדדים-

3. התובע טוען כי בשני אירועים של המפלגה הוציא הנתבע את דיבתו, כדלקמן:
  - (א) ביום 7.5.01, בכינוס "פורום אריק שרון" (להלן - "האירוע הראשון"), החל הנתבע לגדף ולקלל את התובע בפרהסיה תוך שהוא מטיח בו האשמות כגון: "אתה אפס", "אתה פוגע בנשים זקנות", "אני אזיין אותך" ועוד.
  - (ב) ביום 13.6.01, בכינוס סיעת "תכלת לבן" (להלן – "האירוע השני"), הנתבע קילל וגידף את התובע לעיני כל בביטויים כגון: "יא צועק על זקנות", "מקומך לא עימנו, יא מלוכלך" וכד'.
4. לטענת התובע, לא היו בין הצדדים חילופי דברים בטרם אירעו המקרים וכן כי מאחר והוא עוסק בפעולות וולונטריות מסוגים שונים וממלא תפקידים ציבוריים שונים – הפגיעה בו ובשמו הטוב, כמתואר לעיל, חמורה במיוחד.
5. הנתבע, הכחיש את האמירות המיוחסות לו, אם כי היה זה רק בשלב מאוחר של ההליך - ולכך אתייחס בהמשך. עוד הוסיף הנתבע כי סגנון ההתנהלות הפוליטי הינו אגרסיבי, אסרטיבי ולא תמיד מעודן ולכן, חילופי דברים שכאלו הינם מעשה יומיומי אשר מהווה חלק מ"כללי המשחק" בזירה הפוליטית.
6. כך גם, לשיטתו, המחלוקת שבינו לבין התובע היתה צריכה להתברר במוסדות הליכוד ולא בביהמ"ש, ובכל מקרה לא מדובר בלשון הרע שכן איש ציבור כגון התובע ממילא חשוף לעיני הציבור ולביקורת מתמדת.

דין-

7. לאחר בחינת העדויות והמוצגים ושקילת טענות הצדדים בסיכומיהם, מסקנתי היא כי **דין התביעה להתקבל** וזאת מהנימוקים שאפרט להלן.

פרשת התביעה -

8. עד התביעה הראשון, מר אלכס לוינזון (להלן – "לוינזון"), הצהיר כי במהלך האירוע הראשון, הוא ראה ושמע את הנתבע פונה אל התובע ומטיח בו דברים כגון: "אתה אפס", "אתה פוגע בזקנות", "תלך מפה מקומך אינו איתנו, יא מלוכלך" וביטויים נוספים דומים (סעיף 4 לתצהירו ת/1). במהלך עדותו בפני, חזר עד זה על אותו התיאור (עמ' 3 שורות 29-23) ועוד הוסיף כדלקמן:

"פתאום ניגש מר זורנשטיין לקבוצה שלנו והתחיל לקלל את בלס במילים לא יפות. הוא ישר אמר "אתה אפס" והתחיל לגדף אותו ... הוא אמר מילים גסות מאוד ... הוא אמר "אני אזיין אותך", זה היה איום פיזי."

9. עד התביעה השני, מר שלמה שבד (להלן – "שבד") הצהיר אף הוא כי נכח באירוע הראשון ושמע את אותם הדברים (סעיף 4 לתצהירו ת/2), ואף בחקירתו הנגדית של עד זה לא נסתרה גרסתו הנ"ל (עמ' 4 שורות 9-2), לאמור:

"הוא ראה את בלס ואז התחיל לצעוק עליו. הוא צעק "יא אפס", "יא מלוכלך", ממש התחיל לתקוף אותו. הוא דיבר על אנשים זקנות (כך במקור) ואני לא זוכר את המילים המדוייקות. הוא קילל אותו מאוד. יותר ממה שרשום בתצהיר".

10. התובע עצמו, הצהיר לגבי האירוע הראשון והאירוע השני (ת/3) ונחקר לגבי גרסתו ארוכות.

11. באשר לאירוע הראשון, דבריו של התובע עלו בקנה אחד עם עדותם של שני עדי התביעה ומשלושתם כאחד ניתן היה ללמוד על אותה מסכת עניינים.

21. לגבי האירוע השני – לא הובאו עדים נוספים מטעם התובע ובפני בהקשר זה רק עדותו שלו, לפיה באירוע השני שוב גידף אותו הנתבע תוך שימוש בביטויים דומים.

פרשת ההגנה -

31. בכתב ההגנה שהוגש מטעם הנתבע הוא **לא הכחיש** מפורשות את האמירות המיוחסות לו והועלו מטעמו רק טענות כלליות באשר ליחסיו עם התובע, המסגרת הפוליטית הרלבנטית ועוד.

41. בתצהירו ניסה הנתבע לתקן במעט את גרסתו ובסעיף 13 הקדיש ארבע מילים לטענות המיוחסות לו בתיק זה וטען כי הדברים אותם מייחס לו התובע –

"לא נאמרו מעולם מפי".

51. במהלך חקירתו בבהמ"ש הנתבע נשאל לגבי האירוע הראשון והאירוע השני אך לא זכר כלל את אותם האירועים, וכדבריו:

"ש. יום 7/5/01 זכור לך אירוע ספציפי :
ת. לא זכור לי אירוע מיוחד שהיה באותו היום.
ש. זכור לך איזשהו אירוע מיוחד שקשור למר בלס שהיה ביום 13/6/01 ?
ת. מר בלס לא נמצא במרכז חיי ואני לא זוכר את התאריכים האלה שאתה
מדבר עליהם".

(עמ' 12 שורות 17-20).

61. בהמשך חקירתו – נעשה נסיון נוסף לשאול את הנתבע מהי עמדתו באשר לדברים המיוחסים לו, ותשובותיו היו מתחמקות, לאמור :

"שאלת בהמ"ש : על אילו שני אירועים מדובר כאן בתיק הזה שבפני ...?
ת. אני לא בדיוק יודע. יש סחרור של כל האירועים בהם מדובר ... ואני
באמת לא יודע איפה הוצאתי דיבתו רעה.
ש. האם ישבת עם עורך דינך טרם הגשת התצהיר לבהמ"ש ?
ת. מן הסתם כן וקראתי את זה לפני שחתמתי.
ש. אני רוצה להסב את תשומת לבך לעובדה שבתצהיר אתה לא מכחיש
את מה שבלס אומר שאמרת לו. בתצהירך לא כתוב כלום על הנושא
הזה ?
ת. (העד מעיין בתצהירו במשך כמה דקות) התשובה היא בסעיפים 12-
14". (עמ' 13 שורות 20-29).

71. עדי ראייה נוספים מטעם הנתבעת לא העידו – וראו בהקשר זה את ההחלטה במהלך הדיון מיום 28/6/2005.

המסקנה העובדתית –

81. באשר לאירוע הראשון – הרי שגרסת התובע נתמכה בעדות שני העדים מטעמו.
91. נכון הוא כי ניכר היה בתובע שהוא נסער ונוטר טינה רבה כלפי הנתבע, ונכון הוא כי הוכח שבין התובע לבין שני העדים מטעמו קשרי עבודה מסויימים – ועם זאת, עדויותיהם באשר לאירוע הראשון הותירו רושם מהימן, הן כל אחת כשלעצמה והן שלושתן במקובץ גם יחד – ואני מאמצת את גרסתם לגבי אותו אירוע.
02. באשר לאירוע השני – אין לי אלא את עדותו של התובע, ויש להקפיד בהערכתה, בין היתר לאור הוראות סעיף 54 לפקודת הראיות, על כל המשתמע מכך, אך גם כאן – מצאתי כי עדותו של התובע היתה מהימנה, הדברים שמסר לא נסתרו – והם משתלבים עם המסקנה אליה הגעתי לגבי האירוע הראשון.
12. מעבר לכך, הרי שהכחשת הנתבע, הועלתה רק בתצהירו ולא בכתב ההגנה, גם כשהועלתה הרי שהובעה בשפה רפה – והחשוב מכל הינו שבמהלך עדותו של הנתבע בבהמ"ש דומה היה כי הוא שכח שהוא אמור להכחיש את הטענות כלפיו.
22. ניתן היה לצפות מהנתבע שיעמוד על דוכן העדים ויטען באופן חד משמעי וברור שהוא לא אמר את מה שנטען שהוא אמר.

אך לא כך היה.

הכחשה מפורשת (או למצער – משתמעת) לא שמעתי, ותחת זאת מצא לנכון הנתבע לענות תשובות מתחמקות וכלליות.

32. לפיכך, עמדתי היא כי הוכח כנדרש שהנתבע אכן השתמש כלפי התובע בביטויים ובגידופים המיוחסים לו, בנוכחות קהל, ואני מאמצת את הגרסה העובדתית של התובע.

האם קללות וגידופים אלו מהווים פרסום "לשון הרע" ?

42. הואיל ולפי סעיף 2 לחוק, "פרסום" יכול להיעשות גם בעל-פה, והואיל והשמעת הדברים במקרה זה נעשתה "לאדם אחד או יותר, זולת הנפגע עצמו", ברי כי הדיון המשפטי יתמקד רק בשאלה האם הדברים שנאמרו על ידי הנתבע מהווים "לשון הרע".

52. בסעיף 1 לחוק מצויה הגדרת המונח "לשון הרע" כדלקמן :

"דבר שפרסומו עלול-

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם ;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסות לו ;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו ;
- (4) "...".

62. לצורך בחינת השאלה באם קללות וגידופים במקרה מסויים עונים על ההגדרה הנ"ל, דומה שיש לתת משקל לארבעת העקרונות הבסיסיים הבאים :

- (א) ראשית, כי קללות וגידופים כשלעצמם, כמו גם תיאורו של אדם כבעל תכונות שליליות ו"לא מחמיאות", יכולים להוות לשון הרע ואין כל מניעה "קטגורית" מלראות פרסומים שכאלו כ"לשון הרע" (וראו את פסק הדין המנחה בהקשר זה – ע"א 534/65 דיאב נ' דיאב, פ"ד כ (2) 269 (להלן – "פס"ד דיאב").
- (ב) שנית, כי עסקינן בפרסום העלול לפגוע, להשפיל או לבזות את הנפגע ולכן אין צורך בהוכחת פגיעה או גרימת נזק בפועל (וראו את א' שנהר, דיני לשון הרע, תשנ"ז-1997 (להלן – "שנהר"), בעמ' 121).
- (ג) שלישית, כי המבחן לגבי היותו של הפרסום בגדר לשון הרע הינו אובייקטיבי, ולא סובייקטיבי, דהיינו כי -

"המבחן, שבאמצעותו ייקבע אם אכן דברים מסוימים שפירסם פלוני עלולים להוות לשון הרע כלפי אדם פלמוני, אינו מבחן סובייקטיבי.

המבחן הוא אובייקטיבי במהותו, לאמור : לא קובע, מה חושב הנתבע המרגיש עצמו נפגע, אלא הקובע הוא, כיצד עלולה החברה לקבל את הדבר שבאותו פירסום."

ע"א 466/83 שאהה נ' דרדיאן פ"ד לט (4) 734 בעמ' 740, וכן ראו את 334/89 מיכאלי נ' אלמוג, פ"ד מו (5) 555 בעמ' 562 ואת האסמכתאות בשנהר בהקשר זה בעמ' 122.

(ד) ורביעית, כפי שמפרש שנהר בספרו (עמ' 132 והאסמכתאות שם) -

"לצורך הכרעה בשאלה, האם מהווים דברי גידוף "לשון הרע", ישקול בית המשפט לא רק את הנורמות החברתיות במקום שבו נאמרו הדברים, אלא גם את נימת הדיבור, את הקול ואת ההקשר שבהם נאמרו הדברים..."

72. עוד יש לזכור כי הכרה גורפת בכך שכל התבטאות חריפה מהווה לשון הרע עלולה להביא להצפת בתי המשפט בתביעות שזו עילתן (וראו את הערותיו של שנהר בעמ' 131).

82. לאורם של מבחנים והלכות אלו, התמודדו בתי המשפט עם השאלה באם קללות וגידופים מהווים "לשון הרע" ואסקור להלן דוגמאות מספר :

92. בע"א 534/65 דיאב נ' דיאב הנ"ל, התבררה תביעה של סגן יושב ראש מועצת הכפר תמרה אשר טען שיושב ראש המועצה הטיח כלפיו גידופים כגון – "הסתלק מכאן, כלב בן כלב, נביא שקר שתום עין", וזאת בנוכחות מספר מתושבי הכפר. בהמ"ש קבע כי ההתבטאות מהווה לשון הרע, וכב' השופט קיסטר הוסיף לאמור :

"הנני מביע את השתוממותי על כך שהמערער, הממלא תפקיד ציבורי ראשון במעלה בכפרו והחייב לשמש דוגמה לאנשי הכפר בהתנהגות מכובדת ובשמירה על יחסי כבוד, לא הבין כי לאחר שהעליב וציער קשות את המשיב היה עליו לפייסו ולא להיכנס למשפטים ולהיזקק לטענות שלא נגרם כל נזק למשיב."

03. בת.א. (חיפה) 18676/01 ביאדסה תאופיק נ' חמדאן פריד (פורסם בנבו) קבע בהמ"ש כי כינויו של התובע כ"בן זונה" מהווה לשון הרע, וכי אין באפשרותו לקבל את טענת הנתבע לפיה אין המדובר בלשון הרע בשל שכיחות הביטוי.

13. בת.א. (נתניה) 4132/02 כהן חיים נ' בן ציון מרדכי (פורסם בתקדין) נדון עניינו של נושה אשר נכנס לביתו של החייב, ובנוכחות אורחיו – החל מקללו ומעלה טענות באשר לחוב. בהמ"ש שם קבע כי –

"במקרה דנן, אין ספק כי הטחת דברים כמו: 'אתה גנב, רמאי, גזלת את הכסף מהילדים שלי' - יש בה כדי להשחיר את פניו של התובע בפני אורחיו, גם לפי מבחן אובייקטיבי."

23. מנגד –

בת.א. 1013/98 אלמליח נגד יפרח (פורסם בנבו) הוכח כי הנתבע הטיח כלפי התובעת קללות בוטות כגון – "את זונה, שרמוטה" וביטויים נוספים דומים. עם זאת, בהמ"ש פסק כי למרות

שהביטויים מלמדים על חוסר חינוך, לא היה מדובר בפרסום שהופץ ברבים, איש לא ייחס לתובעת את כינויי הגנאי כפשוטם והמדובר בהתפרצות גסה ומכוערת ותו לא, ובהתאם נדחתה התביעה.

33. בבר"ע (תל-אביב-יפו) 1660/03 רוטמן צבי נ' הומניקיישן מרכז להתפתחות אישית בע"מ ואח' (פורסם בפדאור) נדון עניינו של מנחה בסדנה אשר פנה לעבר אחד מהמשתתפים תוך שימוש בביטויים כגון "שתוק" ו-"סתום את הפה", וביצע כלפיו תנועה מגונה בנוכחות שאר משתתפי הסדנה. בהמ"ש שם קבע כי אין המדובר בלשון הרע היות והדברים נאמרו במסגרת סדנה נסיונית למודעות עצמית, אשר אחת הטכניקות הנבחנות בה, על מנת להשיג את מטרתה, היא העמדת המשתתפים בסדנה במצבים רגשיים שונים, ובדיקת התגובות להם.

43. בת.א. (ירושלים) 2286/03 בוטח יהונתן נגד עו"ד גבל ישראל, נפסק כי –

"הביטוי "מטומטם" אינו נתפס בעיני האדם הסביר כביטוי אשר פרסומו עלול להשפיל או ללעוג או לבזות אדם או לפגוע במשרתו. כידוע לא כל קללה ובודאי המילה "מטומטם" שהיא במדרג הנמוך של הקללות מהווה לשון הרע כאמור."

53. ואף בת.א. (ירושלים) 10294/02 שיין שמעון נ' יהודאי מרדכי, שם הנתבע טען כלפי התובע, בנוכחות חבריו, כי אימו המנוחה של התובע בגדה בבעלה המנוח עם ערבי ומזיווג זה נולד התובע - בהמ"ש קבע כי לא מדובר ב"לשון הרע".

63. מסקירה קצרה זו עולה כי בכל מקרה יושמו המבחנים בהתאם לנסיבות, תוך בחינת טיב ההתבטאות וזהות התובע והנתבע.

ונשוב להתבטאויותיו של הנתבע כאן –

73. לאור כל האמור מעלה, עמדתי היא כי במקרה דנן – התבטאויות הנתבע מהוות "לשון הרע".

83. אני סבורה שבהיות התובע פעיל ציבורי – ואין רלבנטיות להיקף הפעילות המדויק – השמעת גידופים שכאלו במסגרת אותם כינוסי מפלגה יכולה היתה להשפיל אותו ולבזות אותו בעיני הנוכחים (בהתאם לסעיפים קטנים (1) ו-(2) של הגדרת "לשון הרע" הנ"ל).

93. ההתפרצות של הנתבע כלפי התובע יכולה היתה אף לפגוע בהמשך פעילותו הציבורית, ויתכן שניתן לראות פעילות שכזו כחלק מעיסוקו – בגדר סעיף קטן (3) של ההגדרה הנ"ל, ויוזכר שאין צורך להוכיח פגיעה שכזו בפועל.

04. יש לזכור כי לתובע, כמו לכל פעיל ציבורי/מפלגתי, חשובה דעתם והערכתם של שאר הפעילים, הזוטרים כמו גם הבכירים, וכל פעיל משקיע מאמץ רב לצורך טיפוח שמו הטוב ושמירה עליו, בקרב אותו קהל.

14. יתרה מכך.

טענת ההגנה העיקרית של הנתבע, כפי שהוא בחר להציג אותה בכתב ההגנה מטעמו, בתצהירו, במהלך חקירתו ובסיכומים מטעמו היתה כי שפת הפוליטיקאים אינה נקיה, כי "כללי המשחק" הפוליטיים מחייבים שימוש ב"שפה קשה" כ-"שפת היומיום" (וראו את סעיף 66 לסיכומים מטעמו) וכדבריו של הנתבע עצמו :

"ש. אני מפנה אותך לסעיף 10 לתצהירך. ... אתה משתמש גם בסגנון אגרסיבי, אסרטיבי כפי שמתואר שם בסעיף 10 ?

ת. מן הסתם, כן.

ש. אתה משתמש בזה על בסיס יומיומי ?

ת. לא בוודאי שלא. באירועים פוליטיים כן.

ש. כאשר אתה מגיע לאירוע פוליטי ישר אתה הופך להיות אגרסיבי, אסרטיבי וכו' ?

ת. לא.

ש. מה צריך לקרות כדי שיקרה מצב כזה ?

ת. שיתעורר ויכוח."

(עמ' 12 שורות 22-30).

24. כלומר, תמצית השקפתו הינה כי היות והביטויים בהם השתמש הינם נפוצים בקרב פוליטיקאים - בכלל, ובקרב חברי מפלגתו – בפרט, הרי שאין בהם כדי לפגוע בנתבע או להשפילו בקרב השומעים באותם כינוסים.
34. אין באפשרותי לקבל קו טיעון זה.
44. ראשית, אינני סבורה שאמות המידה של הנתבע באשר לתרבות השיחה הנוהגת נחשבות למקובלות ע"י חברי מפלגת הליכוד או פוליטיקאים בכלל. טענת הנתבע לפיה שימוש בביטויים כגון אלו בהם בחר להשתמש הינה נחלת כל הפוליטיקאים או כל חברי מפלגתו אינה נכונה, ובוודאי שלא הוכחה בפני.
54. שנית, גם אם נורמות השיח הציבורי המצויות בארץ אינן הרצויות, עדיין לא שוכנעתי כי הקהל הספציפי ששמע את התבטאויותיו של הנתבע היה כזה אשר מבחינתו ביטויים שכאלו הינם כה שכיחים עד כדי שהפכו לחסרי כל משמעות.
64. ועוד אוסיף.

עצם העלאת טענת הגנה כגון זו מטעם פעיל ציבור, כגון הנתבעת עצמו, מקוממת. שהרי שני הצדדים כאן הינם פעילי ציבורי ודווקא מאנשים שכאלו יש לצפות לסטנדרט גבוה יותר של התנהגות, באשר התואר "פעיל ציבור" אינו מקנה רק זכויות אלא גם – ובעיקר - חובות.

פעילים שכאלו, אמורים להוות אות ומופת לציבור, הם לא יכולים לראות עצמם פטורים מכללי נימוס אלמנטריים והם לא יכולים לנהוג באגרסיביות כלפי עמיתים בכנסים, תוך נסיון לחסות תחת הטענה – "אבל כולם עושים כך".

74. אשר על כן, התבטאויותיו של הנתבע מהוות לשון הרע.

האם קמה לנתבע הגנה ?

84. בעוד שהטענה הראשונה של הנתבע שנדונה לעיל התייחסה לשאלה באם ההתבטאויות מהוות "לשון הרע", הרי שהטענה השניה שבפי הנתבע, הינה כי התובע הינו איש ציבור, החושף עצמו לביקורת הציבור - ולכן ההגנה אשר החוק מקנה לו אמורה להיות מצומצמת יותר (וראו את סעיפים 18-22 לסיכומים מטעמו).

94. אין באפשרותי אף לקבל טענה זו.

05. למרות שהדבר לא צוין במפורש, אני יוצאת מנקודת הנחה כי כוונת הנתבע כאן היתה לתחולת ההגנה שבסעיף 15 (4) לחוק, לאמור :

"15. הגנת תום לב.

במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

(1) ....

(3) ....

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות ; ..."

15. עם כל הכבוד, וגם אם אכן נקודת המוצא הינה שהתובע מחזיק בתפקיד "ציבורי" או "בקשר לענין ציבורי" – הרי שביטויים כגון "יא מלוכלך", ו-"יא אפס" אינם יכולים להיות "הבעת דעה" על התנהגותו של התובע.

25. מה גם, שלא נטען שהפרסום נעשה בתום לב – וממילא הדבר לא הוכח.

35. מכאן, שהוכח לשיטתי כי הנתבע פרסם לשון הרע כלפי התובע, ביצע כלפיו את העוולה הקבועה בסעיף 7 לחוק, וזכאי לכך שהנתבע יפצה אותו בגין כך.

גובה הפיצוי -

45. פיצוי בגין נזק –

בסיכומי התובע לא מצאתי כל טענה לפיה נגרם לו עד כה נזק כלשהו **בפועל** וכל שנטען שם הוא כי עלול להיגרם לתובע נזק כתוצאה מהתנהגות הנתבע.

55. היות ועסקינן באירועים משנת 2001, לפני יותר מארבע שנים, והיות ולא הוכח שמאז ועד היום נגרם נזק כלשהוא בפועל – אני בספק אם נזק שכזה עשוי (או עלול) להגרם בעתיד.

65. אשר על כן, אין לפסוק לתובע כל פיצוי שהוא בגין נזק שכזה.

75. פיצוי ללא הוכחת נזק -

התובע טוען כי הוא זכאי לפסיקת פיצוי בסך של 50,000 ₪, ללא הוכחת נזק, כפי שמאפשר סעיף 7א (ב) לחוק לאחר התיקון משנת תשנ"ט.

85. יש לשקול בהקשר זה, מחד – את סוג הביטויים הנדונים, את העובדה שמדובר בשני אירועים שונים ואת העובדה שהנתבע לא הביע כל חרטה על דבריו, ומנגד – את חלוף הזמן ואת המשמעות של הטלת פיצוי כספי משמעותי על כתפיו של הנתבע, שהינו אדם פרטי.

95. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות כאן, אני קובעת כי על הנתבע לפצות את התובעת בפיצוי בסך 2,000 ₪ ברכיב זה.

סיכום -

06. אשר על כן, על הנתבע לשלם לתובע סך של 2,000 ₪ וכן הוצאות משפט בגין שכ"ט עו"ד בסך 2,000 ₪ + מע"מ, והחזר אגרת בהמ"ש ששולמה בתוספת הפרשי הצמדה וריבית מהיום ששולמה ועד היום.

כל הסכומים ישתלמו בתוך 30 יום מהיום שאם לא כן ישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

המזכירות תמציא העתק לצדדים.

ניתן היום ח' בתשרי, תשס"ו (11 באוקטובר 2005).

ת. נאות-פרי 15264/01-54678313

ת. נאות-פרי 15264/01-54678313

ת. נאות-פרי, שופטת

הקלדנית: אורנית ז.

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה